

Evangelí del dimecres de la setmana XVII de durant l'any: tresor amagat, pedra preciosa

Evangelí i comentari del
dimecres de la setmana XVII de
durant l'any. “Amb el Regne del
cel passa com amb un tresor
amagat en un camp”. La
vocació personal és una llum de
Déu que ens obre a una nova
visió de la vida. Rebre-la amb
amor és com trobar una perla
preciosa de valor infinit.

Evangelí (Mt 13, 44-46)

Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp: l'home que el troba el torna a amagar i, ple de joia, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. També passa amb el Regne del cel com amb un mercader que busca perles fines: quan en troba una de gran valor, va a vendre tot el que té i la compra.

.....

Comentari

Jesús explica el Regne del cel mitjançant paràboles i comparacions clares i senzilles, molt gràfiques, que poden ser recordades amb facilitat i que permeten tornar-hi una vegada i una altra per treure'n conseqüències i concretar propòsits.

Déu té un pla per a cada persona – per a cadascun de nosaltres– per fer-

nos feliços al cel i treballant pel seu Regne, que es concreta en la vocació personal. Al llarg de la vida ens va desvelant el seu pla fins que arriba el moment en què ens trobem de cara amb aquesta crida, que és un regal preparat des de tota l'eternitat. Som lliures i podem acollir-ho o rebutjar-ho.

D'una banda, percebem la bellesa de l'horitzó que s'obre davant nostre. D'altra banda, veiem les renúncies que implica deixar totes les coses per dedicar-nos amb totes les forces a allò que el Senyor ens proposa. Jesús ens ajuda a decidir, presentant-nos en aquesta paràbola la reacció lògica de qui troba un tresor amagat o una perla preciosa.

La crida de Déu és un fet valuosíssim. Sant Josepmaria va escriure: “Si em pregunteu com es nota la crida divina, com se n’adona un, us diré que és una visió nova de

la vida. És com si s'encengués una llum dins nostre; és un impuls misteriós, que empeny l'home a dedicar les seves energies més nobles a una activitat que, amb la pràctica, arriba a prendre cos d'ofici. Aquesta força vital, que té quelcom d'allau devastadora, és el que d'altres anomenen vocació”[1].

Per això, sant Josepmaria ens fa notar que “és doncs la nostra crida, quan l'hem sabuda rebre amb amor, quan l'hem sabut estimar com a cosa divina, una pedra preciosa de valor infinit. Aquesta vocació és un tresor amagat que no troben tots. El troben aquells a qui Déu veritablement escull: es demanarà compte de molt a qui molt se li va lliurar”[2].

Avui, les paraules de Jesús ens fan adonar de com és de valuós allò que Déu ens ofereix quan ens crida. També ens conviden a considerar que paga la pena jugar-s'ho tot per

aconseguir-lo: és la perla que el mercader adquireix a costa de vendre el que posseeix, és el tresor trobat al camp.

[1] Sant Josep maria, *Carta n.3, 9-I-1932*, n. 9a. Citat a: Josemaría Escrivá, *Obras completas, Cartas I*, Rialb, Madrid, 2020, p. 167.

[2] *Ibidem*, nn. 9c-10a, pp. 167-168.

Francisco Varo // Nopadol
Uengbunchoo - Getty Images
Pro
